

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal vid minneshögtid för att uppmärksamma Förintelsens minnesdag

Publicerad 27 januari 2017 Uppdaterad 27 januari 2017

Stockholm 26 januari. Det talade ordet gäller.

Kära överlevande, kära vänner.

Det började långsamt. Tretton år och flera val.

Sedan gick det snabbt. Ett första koncentrationsläger inrättas, med politiska meningsmotståndare som de första fångarna. Judiska advokater, läkare och affärer bojkottas. Offentliga bokbål med böcker av judar, romer och demokratiska författare upprättas.

Tyska judars pass stämplas med ett stort, rött J. Nazityskland inrättar koncentrationsläger i Auschwitz. Judar massdeporteras till Treblinka.

Resan mot det värsta brottet i mänsklighetens historia skedde inte över en natt.

Det fanns ingen rödmarkerad gräns, ett startskott eller en point of no return för när Tyskland blev ett skräckvälde.

Hatet biter sig fast, sakta, i vardagen, i det lilla.

Oxford Dictionnaires utser årligen "Årets Ord".

Årets ord är "Post-truth". Post-sanning. En ungefärlig översättning är att den anger ett förhållanden där objektiva fakta är mindre inflytelserika än tyckande i att forma den allmänna opinionen.

Här hemma blev ett av årets nyord filterbubbla, och på andra sidan atlanten pågår just nu diskussionen om så kallade "alternativa fakta", dvs. lögn klädda i en tjugigare skrud.

Men människans minne tycks vara kort. Allt för många tycks vilja blunda, glömma eller helt förneka att förintelsen alls ägt rum.

Därför är det så viktigt att vi samlas här för att högtidlighålla minnet. För om vi inte minns detta mänsklighetens vidrigaste kapitel, så kommer vi heller inte agera för att det aldrig ska hända igen.

Människan lägger ofta hoppet till tiden. Att våra normer, värderingar och åsikter ska förändras i takt med att åren går.

Men det är inte av naturen givet.

Historien kan återupprepas i ny skepnad.

Och det räcker med en snabb utblick i vår omvärld för att inse vi lever i en otäck tid.

Gisslantagandet på den judiska matbutiken Hyper Casher i Paris.

Mordet vid Köpenhamns synagoga.

Judiska skolor och synagogor som ställts under särskild övervakning av beväpnad personal.

Vi ser det här hemma. Hur människor tvekar, eller helt enkelt inte vågar klä sig med judiska symboler.

Från riksdagens vice talman, som menar att det på något sätt skulle vara ett problem att vara svensk och jude på samma gång.

Från ett riksdagspartis finansministerkandidat som drar skämt om nazister som sparkar på slaktade får och kallar dem "die juden", allt under partiledningens högljudda skratt.

Dessa exempel är inte isolerade händelser. Tillsammans symboliserar de en politisk kraft, en rasism och populism som med små, små steg har normaliserats och som måste bekämpas.

Regeringen tar sin del i arbetet på stort allvar.

Polisen har inrättat särskilda hatbrottsgrupper i Stockholm, Göteborg och Malmö. Förmåga att bekämpa hatbrott inrättas i hela Sverige. Det innebär att varje region ska höja sin kapacitet till att klara upp dessa typer av brott. Regeringen har kraftigt ökat resurserna för att trossamfundet ska kunna förstärka säkerheten i församlingarnas lokaler.

I slutet av förra året presenterade regeringen en nationell plan, ett samlat grepp, mot rasism och hatbrott. Här ingår insatser mot antisemitism. Planen innehåller åtgärder inom forskning, arbetsmarknad, civilsamhället, och rättsväsendet.

Men regeringen kan inte arbeta ensam. Vi har alla ett eget ansvar att stå upp mot hatet. Vid middagsbordet med våra barn. I riksdagens kammare. På fikapausen med kollegorna.

När en grupp utsätts för hat, hot eller attentat – då är vi alla utsatta.

Din otrygghet skapar otrygghet hos mig.
Min rädsla påverkar dig.

Vår kamp är universell och tidlös.

Att stå upp för människovärdet och alla människors lika värde.

Hédi Fried fick nyligen frågan om hon kan förlåta. Hon svarar:

"Det som har varit kan inte göras ogjort, tiden kan inte vridas tillbaka, de som är borta kommer aldrig igen. I dag är det framtiden som gäller. Det vi kan göra i dag är att arbeta för att det aldrig ska hända igen."

Tid är ingen garant för utveckling. Men vi kan använda tiden till att minnas. Till att kämpa. Till att agera så att historien aldrig återupprepas.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal av inrikesminister Anders Ygeman vid Folk och Försvars rikskonferens 2017

Publicerad 11 januari 2017 Uppdaterad 11 januari 2017

Sälen den 9 januari 2017. Det talade ordet gäller.

I Sverige utser varje år Institutet för språk och folkminnen ett antal nyord.

2016 års lista innehåller både Trumpifiering och filterbubbla.

Oxford Dictionaries utser varje år "Årets Ord".

Årets ord är enligt Oxford Dictionaries är "Post-truth". Post-sanning.

En ungefärlig översättning är att den anger ett förhållanden under vilka objektiva fakta är mindre inflytelserika än tyckande, känslor och personlig övertygelse i att forma den allmänna opinionen.

Vi har lämnat ett år där känslor förväxlats med fakta.

Ett år där den säkerhetspolitiska situationen i vårt närområde har försämrats.

Ett år där britterna har röstat för ett utträde ur den Europeiska Unionen, och där Donald Trump, om mindre än två veckor installeras som USA:s 45:e president.

De senaste årens försämrade omvärldsläge och osäkerhet i vårt närområde kräver en sammanhållen planering av totalförsvaret.

För första gången på flera år har ansvariga myndigheter ålagts att redovisa

sin planering för det civila försvaret.

I vår analys av redovisningarna framkommer flera utmaningar.

För det första har minnet av det gamla civila försvaret som byggdes upp under kalla kriget minskat, eller helt försvunnit.

För det andra förfogar det offentliga inte över samma resurser som tidigare.

Och för det tredje finns det utmaningar i hur vi ska organisera arbetet. Till exempel avseende resursfördelning, prioriteringar och ledningsförhållanden.

Inget av detta är egentligen särskilt överraskande.

Efter murens fall, och i linje med den då säkerhetspolitiska situationen, monterade många av våra myndigheter ner sin förmåga.

Sen dess har nya myndigheter tillkommit. Vissa har inte ens haft en planering att falla tillbaka på.

Viktiga verksamheter som telefoni, elförsörjning och delar av vår infrastruktur, drivs numera av det privata näringslivet. Självklart påverkar det förutsättningarna för beredskapsplaneringen.

Tidigare hade Försvarsmakten mer egna resurser på området. I dag ska det civila försvaret även möta Försvarsmaktens behov.

Den som endast ser tillbaka på ett civilt försvar så som det såg ut i svunnen tid, med livsmedelslager, regionala civilbefälhavare och skyddsmasker undrar kanske hur detta ska ske.

Men ett modernt civilt försvar ska inte bygga på strukturerna från förr. Det skulle inte fungera, och skulle inte rusta oss för att möta dagens och morgondagens utmaningar.

Vårt civila försvar ska bygga på vår krisberedskap.

Det är en beredskap som utvecklats under många år.

Där vi har stor erfarenhet av att hantera allvarliga situationer som i värsta fall hade kunnat sluta i en kris.

Där kommuner, länsstyrelser och övriga myndigheter övar. Där

Regeringskansliet och regering övar.

Det civila försvaret ska även ta hänsyn till de särskilda krav som höjd beredskap och ytterst krig kan komma att medföra.

Därför tar vi nu nästa steg.

Under våren kommer Försvarsberedningen att påbörja sitt arbete. Den ska föreslå en inriktning för det civila försvaret och arbetet ska utgå från målet – att skydda civilbefolkningen. Säkerställa de viktigaste samhällsfunktionerna och stödja Försvarsmakten vid höjd beredskap och ytterst krig.

Försvarsberedningen ska överväga behov och ambitionsnivåer för olika beredskapsåtgärder, bland annat skydd av samhällsviktig verksamhet, befolkningsskydd, försörjningsfrågor, psykologiskt försvar samt samverkan och koordinering inom totalförsvaret.

Ett modernt civilt försvar måste ha muskler att bekämpa de nya hoten.

Sårbarheterna i vårt digitaliserade samhälle är uppenbara.

It-attackerna är ett faktum, och sker dagligen.

I maj förra året havererade exempelvis apotekens receptsystem. Under några timmar kunde ingen i hela landet hämta ut receptbelagd medicin. Akuta behov fick istället lösas genom direktkontakt med läkare.

I juni samma år slogs tjänsterna på en av Sveriges största banker ut och var ur funktion under tio timmar. Bankens fyra miljoner kunder kunde inte betala med sina bankkort eller ta ut pengar.

I våras utsattes flera av de stora mediehusen för it-attacker. Under några timmar saknade medborgarna tillgång till mediernas webbplatser.

* * *

När jag för tillträdde som inrikesminister släppte Riksrevisionen en granskning av informationssäkerheten i den civila statsförvaltningen.

På punkt efter punkt kritiserades statens och myndigheternas it-säkerhetsarbete.

Det kunde inte bli mer smärtsam läsning.

Om det inte hade varit så att Riksrevisionen redogjorde för exakt samma brister – sju år tidigare.

Det duger naturligtvis inte.

Vi har ökat kraven på myndigheternas it-säkerhetsarbete.

Sedan i april har Sverige en obligatorisk it-incidentrapportering

Nu kan vi för första gången kartlägga aktörer, incidenter och eventuella mönster över tid.

EU:s NIS-direktiv för säkerhet i nätverk och informationssystem ska genomföras i Sverige. Det kommer att höja säkerhetsnivån i Sverige såväl som i andra medlemsstater.

Nu tar vi nästa steg. Inom kort presenterar regeringen en ny nationell strategi för informations- och it-säkerhet.

Den nya nationella strategin ska ställa upp tydliga mål och en färdriktning för det samlade it-säkerhetsarbetet.

Vi behöver ett system för att stärka förmågan att upptäcka it-angrepp. Inom ramen för strategin planerar regeringen därför för att MSB ska kunna tillhandahålla ett tekniskt sensorsystem som gör det möjligt att detektera it-angrepp.

Målet för vårt säkerhetsarbete måste vara att säkerhetsarbetet håller jämna steg med utvecklingsarbetet och att it-användningen ska bli lika säker som den är rik på möjligheter.

Ett modernt civilt försvar ska värna demokratin.

I USA visar nu samstämmiga underrättelserapporter på hur Ryssland försökt påverka valet, underminera valprocessen och styra valresultatet.

Även Sverige är utsatt för påverkanskampanjer. Här hemma har vi sett hur främmande maktens försök till påverkan inte bara dykt upp i nätets utkanter.

Även i etablerad media, långt ifrån filterbubblor och ekokammare, har vi sett post-sanningen, försöken till påverkan. Fabricerade och fejkade nyheter.

Långt in i riksdagskansliet skakade Putilov-skandalen ett av våra riksdagspartier.

Och deras syn på Putin och Ryssland förefaller fortfarande vara minst sagt grumlig.

För bara ett par månader sedan samlade de Putinanhängare på Grand Hotel i Stockholm för att dela ut det de, utan ironi, valt att kalla "Frihetspriset" till en Putinvän.

Det handlar om påverkan genom spridning av oriktig och vilseledande information.

Antagonisternas mål är att sprida tvivel, att gradvis öka osäkerheten.

Att långsiktigt försöka undergräva förtroendet för politiken, medier och våra gemensamma institutioner.

Verksamhet som bidrar till det psykologiska försvaret bedrivs redan i dag, och spänner över flera områden.

För att förstärka arbetet har Statskontoret fått i uppdrag att identifiera och beskriva vilka myndigheter som framgent är relevanta för ett psykologiskt försvar anpassat efter dagens förhållanden.

För att höja vår egen kunskap och förmåga och bidra till att höja kunskapen och förmågan hos andra länder i vår omvärld, har regeringen bemyndigat Myndigheten för samhällsskydd och beredskap att ingå samarbetsavtal med Natos centrum för strategisk kommunikation, STRATCOM.

Om 2016 års ord var post truth och filterbubblor hoppas jag att 2017 istället präglas av ett öppet samtal, källkritik och ifrågasättandet av myter och skenbart enkla sanningar.

Men arbetet kan inte bara bedrivas på myndighetsnivå, även du, och jag har ett ansvar för vilken information vi tar del av, delar och för vidare.

Omvärlden är osäker. Det finns er rad faktorer, händelser och skeenden som

kan kännas svåra att påverka.

Men om det är något förra året har lärt oss så är det att politiken har en viktigare roll än på mycket länge.

Det är med beslutsamhet som vi nu stärker det civila försvaret och steg för steg vidtar de åtgärder som krävs för att upprätthålla ordning och säkerhet i vårt land.

Tal från Justitiedepartementet

Tal av inrikesminister Anders Ygeman vid konferensen Brand 2016

Publicerad 25 maj 2016 Uppdaterad 25 maj 2016

Karlstad 24 maj 2016, det talade ordet gäller.

Många av oss har minnen från den 31 juli 2014. Dom som först berördes var Räddningstjänsten i Surahammars kommun men mot slutet omfattades hundratals brandmän från 69 av landets organisationer. Den utvecklades, från lilla Ramnäs, en ort med 1 400 invånare, till att omfatta 14 000 hektar skog. Den startade med en gnista från en skogsmaskin vid markberedningen av ett kalhygge – och utvecklades till den största skogsbranden i modern tid. Skogsbranden i Västmanland skadade 25 byggnader, krävde ett dödsoffer och utrymning av 1 000 personer och 1 700 tamdjur.

Men branden satte också vår operativa förmåga att hantera kriser på sin spets. Den satte fingret på principerna för samhällets krisberedskap. Den gav oss viktiga lärdomar inför framtiden.

Sverige är i grunden ett tryggt land. Vi har inte varit i krig sedan 1814. Vi har steg för steg byggt ett välfärdssamhälle som omfattar alla. När det värsta inträffar finns polis, räddningstjänst och ambulans närvarande.

Men tryggheten gäller inte för alla och inte på alla platser.

Vilka olyckor som inträffar, var de inträffar och vilka det är som drabbas är i ständig förändring.

De växande ekonomiska klyftorna kräver mer av vårt förebyggande arbete.

Den ökade urbaniseringen ställer krav nya krav på samhällets närvaro.

Klimatförändringarna får inte bara konsekvenser på sikt utan påverkar samhällets beredskap vid naturolyckor just nu.

Om vi ska lyckas bygga ett samhälle där fler känner sig trygga så måste helt enkelt den generella förmågan att motstå och hantera allvarliga olyckor utvecklas.

Det har varit mycket i media om stenkastning, hot och våld mot polis, räddningstjänst och ambulanssjukvård. Vi behöver tydliga påföljder, fler poliser i socialt utsatta områden och snabbare lagföring.

Men vi ska inte lura oss själva att tro att bara repressiva åtgärder löser några problem.

Vi har tio år av växande klyftor, stigande arbetslöshet och sjunkande skolresultat, vilket har drabbat socialt utsatta hårdast.

Men vi kan också göra mer själva. Allting börjar i det förebyggande arbetet. Jag tänker på Räddningstjänsten i Syd där personalen sedan starten 2010 har gjort ca 70 000 hembesök.

Hur man i samma region driver projekt med högstadieelever.

Jag tänker på Karlstadsviljan. Som med stöd av MSB:s nationella strategi mot dödliga bränder framhåller hembesök som metod.

Motståndaren kallar gärna det förebyggande arbetet för verkningslöst. Att det egentligen handlar om att man inte vågar ta tag med hårdhandskarna. Att det är abstrakt. Men titta på resultaten.

I Räddningstjänsten Syd har arbetet resulterat i att bostadsbränderna minskat med 30 procent. Dödsbränderna ligger stadigt på hälften av rikssnittet.

2008 möttes räddningstjänsten med stenkastning. Nu finns ett förtroende, brandmännen möts med respekt och får till och med en och annan kram.

I Region Syd har anmälningar om hot och våld mot personalen sjunkit från 16 stycken 2008 till 0 förra året.

Det förebyggande arbetet är inte verkningslöst. Det är effektivt. Det förebyggande arbetet handlar inte om att passivt titta på – det handlar om att utmana problemets kärna. Så med ett aktivt förebyggande arbete kan vi minska bränder och olyckor, öka tryggheten och få en vettig arbetsmiljö för

alla dom som har uppdraget att hjälpa andra och rädda liv.

Men även med ett fenomenalt förebyggande arbete kommer olyckor ändå alltid inträffa.

Men när det värsta inträffar så måste den enskilda kunna lita på samhällets grundläggande åtagande.

Det är vad alarmeringstjänsten handlar om.

Med 10 000 nödsamtal om dagen kan operatörernas arbete på SOS Alarms innebära skillnaden mellan liv och död.

I motsats till många andra länder har Sverige länge haft en väl samordnad alarmering med ett gemensamt nödnummer.

Motivet har varit enkelt. Människan i nöd ska enkelt kunna slå larm.

Framgångsfaktorn för nödnumret 112 har varit att systemet är enkelt, tillgängligt och snabbt.

Men dagens modell har trots det en del brister.

Nödnumret 112 är centralt för en rad olika aktörer i samhället.

För vården är 112 starten på en vårdkedja. För brandkåren är det en start på en räddningsinsats. För polisen är det starten på en utryckning.

Det är fullt logiskt att det finns olika intressen bakom framtidens alarmering. Dagens utveckling, med flera hjälporgan med egna tekniska system gör det svårare att vidareförmedla information.

Systemet bygger dessutom på frivillighet och samförstånd. Det finns inte någon enskild aktör som har ett uttryckligt ansvar för att säkerhetsställa en samordnad och sammanhållen alarmering.

Därför har regeringen beslutat om en utredning om alarmeringstjänstens framtid.

Det viktigaste är att nödställdas möjlighet att snabbt få kontakt med blåljusaktörerna säkerställs.

Därför har utredningen i uppdrag är att föreslå en samordnad alarmering med

ensamrätt på att ta emot och behandla larm. I uppdraget ligger också att föreslå en teknisk plattform för förbättrad samordning.

Alarmeringstjänsten är ett offentligt åtagande. Utredaren ska föreslå en effektiv form för den nationella alarmeringsfunktionen.

Funktionen ska ha en regional organisationsnivå för att säkra aktörernas behov av samverkan och samordning.

Jag menar med bestämdhet att en samordnad alarmeringstjänst är ett grundläggande åtagande från samhällets sida.

Räddningstjänsten är en central del av krisberedskapen och en familjemedlem i blåljusverksamheten. Att samarbeta med andra ligger lite i räddningstjänstens DNA.

Men den kan definitivt utvecklas.

Räddningstjänstens arbete med krisberedskap och skydd mot olyckor skiljer sig åt mellan olika kommuner. På flera sätt är det fullt rimligt, Sveriges kommuner är olika stora, har olika riskbilder, och olika utmaningar.

Men stora olyckor ser inte kommun- eller ansvarsgränser. Vid skogsbranden i Västmanland blev en sak uppenbar:

Kommunerna måste i större utsträckning kunna samverka för en så effektiv räddningstjänst som möjligt.

Jag tror alltså att en översyn av räddningstjänsten i vissa delar är en nödvändighet. Räddningstjänsten är bra och viktig, men vi ska utveckla samverkan inom räddningstjänsten.

Allt vi gör för att stärka krisberedskapen kan egentligen kokas ner till en mening: När individen är som svagast måste samhället vara som starkast.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal av Anders Ygeman på Internet of Humans

Publicerad 18 mars 2016 Uppdaterad 18 mars 2016

Stockholm 18 mars 2016. Talade ordet gäller.

"Jag kommer att mörda dig när du minst anar det. Att få sitta 12 år på Kumlahotellet vore en ära snarare än ett straff. Valet är ditt. Ovänliga hälsningar, Breiviks fanclub."

Maria Sveland darrar på rösten när hon högläser mejlet framför kameran. Hatet finns alltid närvarande. De skickas i form av kommentarer, mejl och inlägg. Men att läsa hoten högt, det är något annat. Orden blir verkliga. De sätter sig i kroppen, skapar rädsla och kan i värsta fall förändra levnadsmönster.

För att förstå hur kommentarerna, mejlen och inläggen påverkar den enskildas vardag måste hoten högläsas. Hur obekvämt det än må vara.

Marias erfarenheter är inte unika. För många kvinnor är hatet närmast vardag.

Hoten, alltid med inslag av sexism - ofta med inslag av rasism - drabbar oss etniskt svenska män mitt i livet i mycket mindre omfattning.

Under dagen kommer flera personer tala om hur vi får en varmare ton på nätet.

Ett första steg för att vända utvecklingen är att kalla problemet vid dess rätta namn.

Det är ett problem som funnits längre än internet.

Det finns i hemmet, på arbetsplatsen och i vardagslivet.

Det tar sig olika uttryck och går i arv, men det handlar om kvinnohat.

Samma strukturer som vi lever med i samhällslivet återspeglas på Facebook, Instagram och Snapchat.

Gränsen mellan analogt och digitalt är utsuddad.

Digitaliseringen har varit positiv.

Gapet mellan journalister och allmänhet, politiker och medborgare, idolen och fansen har minskat.

Allt fler kan med nätets plattformar uttrycka sina åsikter.

Demokratin har berikats.

Men demokrati betyder inte bara allas okränkbara åsiktsfrihet.

Demokratin förpliktigar.

På några få rader har Theodor Kallifatides lyckats sammanfatta kopplingen mellan rättigheter och ansvar i ett demokratiskt samhälle. Jag citerar:

"Om de demokratiska friheterna ska ha en mening kan de inte grunda sig på sig själva, utan på en annan övergripande norm.

En kultur, en civilisation - bedöms lika mycket utifrån de friheter den tar och dem den avstår ifrån. Allt som inte är förbjudet är inte tillåtet."

Kvinnohatet är inte nytt. Men med digitaliseringen synliggörs sexuella trakasserier och hatbrott i större omfattning och i fler former än tidigare.

Det blir extra tydligt i Brottsförebyggande rådets rapport om hot och kränkningar på internet.

I vart fjärde anmält fall av sexuella trakasserier, hot eller kränkningar på nätet är relationen mellan den utsatta och gärningspersonen en pågående eller tidigare parrelation.

Trakasserierna ser också olika ut beroende på den utsattas kön.

Pojkar hotas med våld och flickor hängs ut med bilder.

Samtidigt som internet har blivit en allt vanligare brottsplats så klaras allt för få av dessa ärenden upp.

Det är en utveckling som vi måste vända.

Regeringen har tagit flera steg framåt.

Vi har inrättat ett nationellt IT-brottscentrum vid Polisen, kallat SC3, som fungerar som en expertresurs.

Syftet med centret är att skapa större enhetlighet för utredning och klara upp fler IT-relaterade brott.

Hat och hot på nätet har ofta hatbrottsmotiv. På uppdrag av regeringen har Polisen vidtagit en rad åtgärder.

Polisen har inrättat särskilda hatbrottsgrupper i Stockholm, Göteborg och Malmö. I samtliga polisregioner stärks förmågan att utreda hatbrott.

Det är idag dubbelt så många poliser som utreder hatbrott som när regeringen tillträdde.

Polisen arbetar också för att genom dialog förbättra förtroendet hos grupper som utsätts för hatbrott.

Kampen mot näthat är en kamp för demokratin.

Brotten ska förebyggas, utredas och lagföras.

Men det räcker inte. Lagstiftningen måste moderniseras.

Under World Wide Webs första levnadsår var en av de värst ansatta kvinnorna Monica Lewinsky. I sitt TED-talk beskriver hon situationen såhär:

" There was no Facebook, Twitter or Instagram back then, but there were gossip, news and entertainment websites with comment sections, and of

course there was email.

The cruel jokes certainly made the rounds.

When this happened to me 17 years ago, there was no name for this.

Today we call it cyberbullying and online harassment."

Skyddet för den personliga integriteten och för den som utsätts för hot och andra kränkningar ska stärkas.

Det finns en rad exempel på handlingar som tydligt utgör hot och hat mot den som drabbas, men som tidigare inte har gått att lagföra som brott. Det behöver vi förändra.

Vi agerar nu för att anpassa lagstiftningen för att rättsväsendet ska kunna agera mer kraftfullt hot och kränkningar på nätet.

Till exempel finns möjligheten att införa en ny typ av brott – olaga integritetsintrång – som kriminaliserar intrång i privatlivet genom till exempel spridning av känsliga bilder.

Ett annat exempel är brottet olaga hot, som skulle kunna utvidgas, för att också täcka in hot mot någons integritet.

Meddelanden som uppenbart innebär olaga hot eller olaga integritetsintrång ska tas bort eller hindras från att spridas vidare.

De stora företag som erbjuder tjänster på nätet har också ett ansvar för vad som publiceras där.

Vi undersöker därför om det behövs ett tydligare straffansvar hos de personer och företag som tillhandahåller till exempel sociala plattformar.

Hatbrott handlar om bristande respekt för människors lika värde och kan aldrig accepteras i ett demokratiskt samhälle.

Förutom den kränkning som den enskilda individen utsätts för leder näthat och hatbrott till rädsla och otrygghet hos andra människor som tillhör samma grupp.

Regeringen ger Polisen verktyg för att kunna utreda och lagföra brott och vi moderniserar lagstiftningen för att anpassa den till den tekniska utvecklingen.

Vi ska skydda dem som hatet och hotet har tystat.

Vi ska lagföra dem som tror sig kunna använda nätets skenbara anonymitet för att hata och hota andra.

Vi ska stå upp för yttrandefriheten och det goda samtalet.

Jobbar vi tillsammans har vi goda möjligheter att lyckas och göra internet till det som är rubriken för den konferensen - ett Internet of Humans.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal av Anders Ygeman på 112-dagen den 11 februari 2016

Publicerad 12 februari 2016 Uppdaterad 12 februari 2016

Stockholm Waterfront, 11 februari 2016 Det talade ordet gäller.

I september förra året ringer telefonen hemma hos Khaled i Farsta.

Hans familj sitter i en gummibåt på väg mot Grekland.

Båten håller på att sjunka och vattnet når dem till midjan.

Syster ropar att Khaled måste göra något.

Han gör som många andra i nöd skulle göra. Han ringer 112.

På 112 sitter en man som hälsar Khaled att han ska kontakta polisen.

Efter en stund ringer operatören upp Khaled och vill ha systemns telefonnummer.

Han säger att de ska prova att ringa systemns mobil.

Planen är att försöka lokalisera båten via GPS.

Alla samtal som SOS Alarm tar emot slutar inte med att försöka lokalisera människor i Medelhavet.

Men med ett snitt på 10 000 nödsamtal per dag kan operatörernas arbete ofta innebära skillnaden mellan liv och död.

Därför är 112-dagen viktig.

Alla ni aktörer som samlats här idag,

politiker, kommuner, länsstyrelser, myndigheter och representanter för blåljusverksamheterna. Vi har ett uppdrag att öka kunskapen om nödnumret 112 och informera om att det fungerar i hela Europa.

I motsats till många andra länder har Sverige länge haft en väl samordnad alarmering med ett gemensamt nödnummer.

Motivet har varit enkelt.

Människor i nöd ska enkelt kunna slå larm.

Alarmeringen är navet som skapar trygghet och säkerhet.

Min familj kan bli besviken när jag säger detta:

Men 112 är Sveriges och Europas i särklass viktigaste telefonnummer.

Framgångsfaktorn för nödnumret 112 har varit att systemet är enkelt, tillgängligt och snabbt.

Men dagens modell har trots detta en del brister.

Nödnumret 112 är centralt för en rad olika aktörer i samhället.

För vården är 112 starten på en vårdkedja.

För brandkåren är det en start på en räddningsinsats.

För polisen är det starten på en utryckning.

Det är fullt logiskt att det finns olika intressen bakom framtidens alarmering.

Men utvecklingen, med flera hjälporgan med egna tekniska system gör det svårare att vidareförmedla information.

Det försämrar både SOS Alarms och hjälporganens möjligheter att få en

helhetsbild, till exempel vilka hjälpresurser som är tillgängliga vid olika larm.

Dagens system bygger på frivillighet och samförstånd. Det finns inte någon enskild med ett uttryckligt ansvar för att säkerhetsställa en samordnad och sammanhållen alarmering.

Därför tillsätter nu regeringen en utredning om alarmeringstjänstens framtid.

Nödständas möjlighet att snabbt få kontakt med blåljusaktörerna måste säkerställas.

Därför har utredningen i uppdrag är att föreslå en samordnad alarmering med ensamrätt på att ta emot och behandla larm. I uppdraget ligger också att föreslå en teknisk plattform för förbättrad samordning.

Alarmeringstjänsten är ett offentligt åtagande.

Därför ska utredaren föreslå en effektiv form för den nationella alarmeringsfunktionen.

Funktionen ska ha en regional organisationsnivå för att säkra aktörernas behov av samverkan och samordning.

Jag menar med bestämdhet att en samordnad alarmeringstjänst är ett grundläggande åtagande från samhällets sida.

Jag kan idag meddela att landshövding Stefan Carlsson kommer att utses som särskild utredare. Stefan har bland annat varit regiondirektör i Region Skåne, landstingsdirektör i Jämtlands län och VD för Apoteket.

Dagen efter olyckan fick Khaled kontakt med sin syster igen.

Familjen var räddad och allt var okej.

Genom att använda mobilens GPS lyckades gummibåten lokaliseras.

Den grekiska sjöräddningen skickade ut en båt i sista sekund och alla ombord klarade sig.

Från ett samtal från Medelhavet till Farsta. Från en engagerad operatör till den grekiska sjöräddningen. Kedjan är unik.

När individen är som svagast ska samhället vara som starkast.

Khaleds berättelse visar att det gäller oavsett om olyckan inträffar i Farsta, Medelhavet eller Fagersta.

112-verksamheten är ett arbete som utförs i ögonblicken mellan liv och död.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Anders Ygemans tal vid polisavslutning 22 januari 2016

Publicerad 27 januari 2016 Uppdaterad 27 januari 2016

Stockholms Stadshus, Blå hallen Det talade ordet gäller.

Det har varit en ganska jobbig tid. Inom loppet av ett år har vi alla fått ta del av flyktingsituationen, ett förhöjt terrorhot, mordbränder på flyktingförläggningar, skolmord, IKEA-mord och terrorattentat. En jobbig tid både att vara polis och att vara inrikesminister i.

Men när jag får se er framför mig, 174 blivande poliser, så är det en av de stoltaste dagarna i mitt liv som inrikesminister. Att se er lust, entusiasm och glädje över nästa kapitel i era liv smittar av sig.

Ni tar examen och går ut i rollen som poliser i en komplex tid. Allmänhetens förväntningar på ordning, säkerhet och trygghet är höga.

Jag hoppas att ni är lika stolta över ert yrkesval som jag är över er.

Allt färre känner oro för att utsättas för brott.

Tryggheten i samhället ökar.
Förtroendet för polisen ökar.

Det är glädjande nyheter och ger er de bästa förutsättningarna att göra ett bra jobb.

Samtidigt finns orosmoln.

Polariseringen i samhället ökar.

Mellan människor.
Mellan grupper.
Mellan stadsdelar.

Kvinnor är fortsatt mer otrygga än män.
Barn till invandrade svenskar är mer otrygga än barn till svenskfödda föräldrar.

Vad säger det om vårt samhälle?
Om de förutsättningar som tjejer och killar får från barnsben?

Polariseringen är farlig.

Inte bara för den enskilda.
Utan även för samhällsutvecklingen i stort.

När samhället klyvs itu ökar segregation och misstro.

När livschanserna är ojämlika ökar riskerna för brott och kriminalitet.

Trygghet kan inte vara ett privilegium för ett fåtal.
Det är en förutsättning för ett samhälle som håller ihop.

Ni här inne, är den yttersta garanten för att skydda demokratin och säkerhetsställa respekten för alla människors lika värde och rättigheter.

Idag är det sista gången ni kommer att kallas för polisstudenter.

Från och med idag är ni poliser. Ni är strax en del av den nya Polismyndigheten.

Det är den största förändringen av polisen i modern tid.

Regeringens mål med den nationella polismyndigheten är glasklart:

Det är en polis som arbetar nära medborgarna.
Bekämpar brottsligheten och ökar tryggheten.

Att vara polis är ett yrke som kommer ställa er inför väldigt olika utmaningar.

Men grunduppgiften är densamma:

Där människor är som svagast behöver polisen vara som starkast.

När jag ser er framför mig är jag övertygad om att ni kommer klara den uppgiften galant.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal Fadimedagarna, Anders Ygeman

Publicerad 18 januari 2016 Uppdaterad 18 januari 2016

Inrikesminister Anders Ygemans tal vid minnesgalan för Fadime Şahindal på Berns i Stockholm, söndagen den 17 januari 2016. Det talade ordet gäller.

Drygt två månader innan begravningen höll Fadime ett tal i riksdagen.

*”Jag ville sätta upp mina egna villkor för mitt liv,
Göra mina egna misstag och lära mig av dem.”*

Kärnan i hennes budskap den där höstdagen i talarstolen var självbestämmande, eller om ni så vill makt.

Makt över det egna livet. Makt över sin kropp.

Makt att påverka sitt livsöde.

Det är en grundläggande vilja, och borde vara en grundläggande rättighet för alla människor.

Men en rättighet som kvinnor genom historien tyvärr inte kunnat ta för given.

Det finns ingenting som kan försvara hedersrelaterat våld.

Därför är jag stolt att tillhöra världens första feministiska regering.

Jag tar detta arbete på största allvar, att vara feminist förpliktigar.

Mordet på Pela ledde till den första hedersmordsrättegången i Sverige.

Fadimes medverkan i TV-programmet ”Striptease” var en av de första rapporteringarna om att leva under hot om våld i hederns namn.

För kvinnor som levt med förtryck i den miljö som ska vara den tryggaste av platser är brotten inte något nytt.

Men för stora delar av rättsväsendet, politiken och medierna var hedersvåld okänt ända in på 90-talet.

Många lärdomar har dragits och flera åtgärder har vidtagits sedan dess.

Sommaren 2014 skärptes lagen mot barn- och tvångsäktenskap. Då infördes också ett nytt brott, vilseledande till tvångsäktenskapsresa.

Regeringen vill nu även kriminalisera stämpling till äktenskapstvång. När förstadier till äktenskapstvång blir straffbara kommer myndigheterna kunna ingripa tidigare.

Ny lagstiftning på andra områden har också stärkt barn och ungas skydd.

Det är till exempel inte längre möjligt för personer under 18 år att gifta sig i Sverige.

Regeringen har nu gett Polisen i uppdrag att särskilt redovisa hur de jobbar med transnationella ärenden där det finns misstanke om hedersrelaterat våld, förtryck eller äktenskap mot den egna viljan.

Sedan 90-talet har inte bara medvetenheten om brottslighet i hederns namn ökat.

I dag är internet en del av vår vardag som gett oss många positiva förändringar, inte minst i den demokratiska debatten. Men med internet har också hot och kränkningar blivit allt vanligare.

Kvinnors utsatthet, vare sig det är i hemmet, arbetsplatsen eller på nätet, är lika oacceptabla.

I dag har den som tillhandahåller en hemsida ett ansvar att plocka bort innehåll som hetsar mot en folkgrupp eller uppmanar till ett brott. Jag vill nu gå vidare och låta det ansvaret också omfatta vissa hot och kränkande meddelanden.

Jag menar också att skyddet mot kränkande yttranden inte är tillräckligt starkt. Ett yttrande kanske inte innehåller ett faktiskt hot i lagens mening, men kan vara kränkande för den enskilde.

Att hoppas att någon ska dö eller detaljerat beskriva hur någon ska bli våldtagen är kränkande yttranden som det måste finnas ett starkare rättsligt skydd mot.

Vi kan inte stoppa den hedersrelaterade brottsligheten med en enskild lösning.

Problemet måste angripas från flera håll samtidigt.

Repressiva åtgärder och polisens arbetsmetoder är viktiga delar för att kunna upptäcka och klara upp brott. Men det räcker inte. Det förebyggande arbetet är centralt.

Hela samhället måste ta ett tydligt ställningstagande.

Ingen kvinna ska vara tvingas till att välja mellan frihet och familj.

Fadime avslutade sitt tal i riksdagen med en uppmaning:

”Jag hoppas att ni inte vänder dem ryggen, att ni inte blundar för dem”

Vi ska aldrig vända dem ryggen. Vi ska aldrig blunda för dem.

Det är just därför vi har samlats här idag.

Fadimes egna kamp är vår gemensamma.

Och vi ska aldrig blunda.

Vi ska se, lyssna och agera.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal Folk och försvar, Sälen 2016

Publicerad 12 januari 2016 Uppdaterad 12 januari 2016

Anförande av inrikesminister Anders Ygeman på Folk och Försvar Rikskonferens den 12 januari 2016.

Det talade ordet gäller

Så ses vi igen här i Sälen.
Ett år har gått sen vi sågs sist.
Ett år som tyvärr målats i mörka färger.

Flyktingkatastrofen, mordbränder på flyktingförläggningar, översvämningar, skolmord, IKEA-mord och terrorattentat.

Ibland har det känts som i den gamla Bowie låten “Five years”

”News guy wept when he told us Earth was really dying
Cried so much his face was wet
Then I knew he was not lying”

Som inrikesminister har jag ansvar för alla frågor som rör ordning, säkerhet och krisberedskap. Grunden är naturligtvis de säkerhetspolitiska mål som har antagits av riksdag och regering.

Värna befolkningens liv och hälsa.
Värna samhällets funktionalitet.
Värna våra grundläggande fri- och rättigheter.

Kärnan i modern krishantering oavsett om det rör terror, bränder eller flyktingkris är samverkan mellan myndigheter, kommuner, frivilligorganisationer och näringsliv.

På Regeringskansliet har det arbetet förstärkts när krishanteringen nu samlats på Justitiedepartementet.

Så sent som på förmiddagen nåddes vi av beskedet om en ny terrorattack vid blå moskén i Istanbul.

10 döda. 15 skadade. Där turister från Norge och Tyskland uppges finnas bland de skadade.

Här hemma i Sverige har vi gått från den förhöjda hotbilden för terrorattentat som Sverige levte med sedan 2010 till den näst högsta hotnivån på en femgradig skala, den högsta hotnivån vi hittills haft.

Många har frågat sig om det kan det hända i Sverige? Och det har det ju som ni vet redan gjort.

För fem år sedan, mitt i julhandeln, parkerade Taimour Abdulwahab sin vita Audi 80 i korsningen Olof Palmes gata och Drottninggatan, satte eld på gastuber i bilen och begav sig Drottninggatan söderut, på sin kropp hade han ett bombbälte med nio sprängladdningar.

Tanken var sannolikt att människor skulle fly den första explosionen orsakade av gastuberna i bilen och springa Drottninggatan framåt, bort från Audin och explosionerna.

Där, i korsningen Bryggargatan/ Drottninggatan skulle de mötas av Taimour och de nio sprängladdningarna, bara tillfälligheter gjorde att inte hundratals människor dog och skadades i attacken, och att det enda offret blev bombmannen själv som med den enda av de nio bombkapslarna lyckades spränga sin egen mage.

Vi måste orka tänka tanken på att det som hänt i Oslo, Paris och Köpenhamn också kan hända i Sverige och vi måste vidta de nödvändiga åtgärderna för att skydda oss. Vi kan inte skydda oss mot allt men vi ska göra allt vi kan för att skydda oss.

I augusti lade regeringen fram den nya nationella strategin mot terrorism. Den bygger på tre ben, förebygga, försvåra och förhindra terrorism. Under året lyckades vi samla en bred nationell enighet kring arbetet mot terrorism.

Jag vill därför börja med att rikta en uppriktig eloge till oppositionen som deltog på ett konstruktivt sätt. Deras konstruktiva arbete har både bidragit till

att förslagen kunnat antas tidigare och påverkat förslagets innehåll till det bättre.

De förebyggande insatserna skall undvika att någon radikaliseras, rekryteras eller får avsikt att begå terroristbrott

Det finns ingen motsättning mellan förebyggande och repressivt arbete. Det krävs bättre förebyggande arbete för att klara utmaningen och strypa nyrekryteringen av terrorkrigsresenärer.

Säkerhetspolisen pekar ut de förebyggande åtgärderna som de enskilt viktigaste för att kunna vända utvecklingen.

Den nationella samordnaren mot våldsbejakande extremism har fått dubblade anslag och ett breddat uppdrag. En nationell stödlinje har inrättats, 020 100 200.

Det behövs fler avhopparverksamheter, det behövs samordnare i Sveriges alla kommuner och det behövs en stärkt samordning mellan lokalt, regionalt och nationellt förebyggande arbete.

Vid attentaten i Köpenhamn och i åtminstone ett av attentaten i Paris såg vi hur gärningsmännen hade radikaliserats i fängelsemiljön. För att förhindra det har Regeringen gett ett särskilt uppdrag till kriminalvården för att kartlägga och motverka radikaliserings innanför fängelsemurarna.

* * *

Samma år som Taimour Abdulwhahab sprängde sig till döds på Drottninggatan avvärfade Svensk säkerhetspolis ett attentat mot den danska tidningen Jyllandsposten. Gärningsmännen hade i princip samma plan som den som förra året iscensattes mot den franska tidskriften Charlie Hebdo. Beväpnade med automatvapen planerade gärningsmännen att ta sig in på redaktionen och döda så många journalister som möjligt.

Säkerhetspolisens avslöjande, och avvärfande av attacken var beroende av möjligheterna till hemliga tvångsmedel, d.v.s. hemlig telefonavlyssning och hemlig rumsavlyssning.

Vi ser hur de hemliga tvångsmedlen som ex telefonavlyssning blir allt mindre effektiva. De urholkas av den tekniska utvecklingen, när allt färre ringer traditionella telefonsamtal via koppartråd och allt fler väljer att kommunicera på helt andra plattformar och ofta använder sig av krypterade alternativ.

Redan idag har polis och säkerhetspolis rätt att efter domstolsbeslut avlyssna exempelvis Skype eller Viber, men de saknar de legala verktygen för att kunna verkställa avlyssningen. Vi vill därför göra en översyn av de hemliga tvångsmedlen så att polis och säkerhetspolis ges möjlighet att använda sig av hemlig dataavläsning för att även i framtiden kunna avslöja och avvärja terrorattentat i Sverige.

Men terroristerna i Paris attackerade inte bara en restaurang, en konsert eller en fotbollsmatch, de attackerade friheten, öppenheten och demokratin.

Varje åtgärd vi vidtar för att bekämpa terrorismen, vidtar vi för att skydda det öppna, fria och demokratiska samhället. Om de medel och åtgärder vi skulle använda oss av mot terrorismen skulle begränsa demokratin, skulle begränsa friheten, skulle begränsa öppenheten, då har vi låtit terroristerna vinna en liten delseger. Och istället för att göra samhället starkare har vi gjort det svagare.

Bara ett öppet och fritt samhälle kan mobilisera den kraft som krävs för att övervinna terrorism. Ska en säkerhetstjänst kunna fungera i ett demokratiskt samhälle måste den ha folkets förtroende. Det öppna demokratiska samhället är i själva verket grundstenen för att bekämpa terrorismen.

I Norge dödade Anders Behring Breivik 8 personer med bomben mot regeringskvarteren i Oslo och sköt ihjäl 69 försvarslösa ungdomar på sommarlägret på Utöya. Han sköt ihjäl dem av den enda anledningen att de var socialdemokrater. Det var den värsta terrorattacken i Skandinavien sedan andra världskriget.

Huvudingredienserna till bomben hade han enkelt och helt lagligt beställt hem. Ett av vapnen som han avrättade oskyldiga ungdomar med var ett halvautomatiskt jaktvapen som han hade licens för.

Trots att det dödliga våldet som helhet minskar, ökar andelen med skjutvapen, sprängämnen och handgranater. Vi måste göra mer för att minska tillgången till illegala vapen och explosivvaror. Nyligen fördubblades straffen för vapenbrott men tyvärr följde inte straffen för explosivvaror och handgranater med.

Regeringen vill därför skärpa straffen för innehav, och smuggling av explosivvaror och handgranater till samma nivå som för vapnen. Vi vill

också skärpa kontrollen av sprängämnesprekursorer, dvs. ämnen som kan användas för framställan av bomber

Vi vill också kriminalisera anstiftan, försök och förberedelse till grovt vapenbrott och synnerligen grovt vapenbrott.

Många av de vapen och handgranater som används av kriminella i Sverige smugglas in från länderna på västra Balkan. Ska vi minska kriminellas tillgång till vapen, måste vi skaffa oss bättre verktyg för att strypa smuglingen. Det kan handla om fler samarbetsmän, nya samarbetsavtal och ett bättre samarbete mellan länderna. För att få detta till kommer jag under februari månad åka till flertalet av dessa länder och personligen träffa mina motparter för att säkerställa att ett sådant förbättrat samarbete kommer till stånd.

Vid flera av attentaten i Europa har vapnen sålts helt legalt som så kallade deaktiverade, stiftade vapen som ska ha gjorts varaktigt obrukbara, men som sedan har reaktiverats och kunnat användas vid terrorattentat. Det är därför glädjande att Sverige fått genomslag för vårt arbete i EU med att införa en gemensam miniminivå för deaktivering av vapen, så att endast vapen som i verkligheten har gjorts varaktigt obrukbara ska få säljas inom den europeiska unionen.

Men ska skärpt vapenlagstiftning få acceptans får den inte innebära orimliga konsekvenser för de legala vapenanvändarna som exempelvis jägare. Tyvärr finns det flera delar i kommissionens vapenpaket som skulle drabba legala vapenägare hårt, utan att för den sakens skull leda till bättre säkerhet. Jag menar att förslaget därför måste arbetas om och Jag har personligen framfört dessa synpunkter till ansvarig kommissionär.

Enligt den brittiska tidningen independent är de svenska passen världens kraftfullaste pass, med inget annat pass i världen kan resa visumfritt till fler länder, än med det svenska passet.

Det är en position som vi måste slå vakt om. Tyvärr ser vi ett omfattande missbruk av svenska pass, allt för många svenska pass är på vift ute i världen. Under 2013 var ca 177 000 svenska pass där giltighetstiden inte gått ut, förlust- eller stöldanmälda

För att komma tillrätta med detta lade regeringen i förra veckan fram en

proposition som sätter en maxgräns på tre pass under en femårsperiod, därefter kan du endast få ut ett nytt pass för en enskild resa, mot uppvisande av giltiga färdhandlingar. Passet blir dessutom dyrare och i en avvikande färg.

Tyvärr är inte Sverige det enda lands vars pass är ute på vift. 2013 var motsvarande siffra för Norge 140 000 pass, Danmark 195 000 pass och Tyskland 477 000 pass.

Därför måste kontrollen av pass vid inresa till Schengen bli bättre. Vi har drivit och fått genomslag i EU för att alla pass ska kontrolleras mot SIS och Interpols databas över förkomna och stulna dokument.

Något som görs i Sverige, men på allt för få inpassager till EU.

Jag vågar hävda att i själva verket kontrolleras kreditkortet hårdare när du åker taxi från flygplatsen hårdare än vad passet gör när du passerar passkontrollen in i Schengenområdet på många platser i Europa. När du betalar taxiresan med kreditkort kollas att varje enskilt kreditkort har täckning och inte är anmält stulet eller borttappat. En kontroll som allt för sällan görs av passet.

Vi har också problem med passuthyrning, så kallad look-alike problematik. D.v.s. att du lånar eller hyr ett pass från en person som liknar dig för att ta dig in i Sverige eller ett annat EU land. Då får du ett helt äkta fungerande pass med en välliknande passbild, och hindras inte av några systematiska slagningar i databaser.

Vi vill förhindra detta genom att använda den biometriska information d.v.s. fingeravtryck och ansiktsform som finns lagrat i alla pass. Detta bör bli obligatoriskt vid inresa till Schengenområdet.

För fyra hundra år sedan skrev prästen och poeten John Donne en dikt

”Ingen människa är en ö, hel och fullständig i sig själv, varje människa är ett stycke av fastlandet, en del av det hela.

Om en jordklump sköljs bort av havet, blir Europa i samma mån mindre, liksom en udde i havet också skulle bli, liksom dina eller dina vänners ägor

varje människas död förminskar mig, ty jag är en del av mänskligheten.

Sänd därför aldrig bud för att få veta för vem klockan klämtar den klämtar för dig.”

Den får mig att tänka på en av förra årets verkliga ljuspunkter. De svenska räddningsinsatserna i Medelhavet, där svensk kustbevakning och polis grep 40 människosmugglare och räddade över åtta tusen människoliv.

Sverige kan också vara stolt över att vi tagit emot människor som flytt från Assads oljefatsbombningar, från DAESH terror och folkfördrivningar, som mördat en kvarts miljon människor.

Vi kan vara stolta som när vi genom de vita bussarna tog emot 25 000 flyktingar,

stolta som när vi under balkankriget tog emot 100 000 flyktingar,

stolta över att vi 2015 tog emot över 160 000 människor i akut behov av vår hjälp.

Att vi tillsammans med Tyskland och Österrike är det land som tagit det största ansvaret och varit öppnare och mer solidariskt än något annat land.

Men en, eller ens ett par länder klarar inte ensamt utmaningen.

Därför har Sverige drivit på stenhårt i EU för att de andra länderna ska ta ett större ansvar.

Att flyktingströmmen ska fördelas mellan länderna, för lagliga vägar in och en fungerande yttre gränskontroll.

Men vi måste vara uppriktiga och säga att vi hittills misslyckats med att få de andra EU länderna att i praktiken leva upp till våra gemensamma förpliktelser.

Och hur solidariska vi än är och ska vara, måste vi inse att vi inte har hur mycket kapacitet som helst i samhället för att mottagandet ska bli värdigt.

Regeringen har fattat nästan ett 60-tal beslut för att underlätta mottagande och etablering med anledning av flyktingkrisen, men nu har vi också varit tvungna att fatta ett antal tuffa beslut för att skapa ett andrum för mottagandet.

Inre gränskontroll, tuffare villkor för familjeåterförening och id-kontroller,

för att nämna några. Förhoppningsvis kommer andra länder nu att leva upp till sina förpliktelser.

Att regera är inte alltid en dans på rosor, men regeringen har hållit ihop, orkat fatta de nödvändiga besluten, och göra det som krävs i en svår situation

Det har varit ett mörkt år.

Men efter mörker kommer ljus.

Ljus i form av nya insikter, nytt engagemang och ny beslutsamhet.

Ett år där vi förhoppningsvis kommer att kunna prata om en växande ekonomi, sjunkande arbetslöshet och att fler ungdomar än på mycket länge kan gå till sitt första arbete.

När vi nästa år träffas och tittar tillbaka på året som har gått hoppas jag att vi minns denna period som tiden då Sverige samlades.

Alla kan inte göra allt, men alla kan göra något.

För det är ju som David Bowie skrev i sin odödliga sång:

We can be heroes, just for one day.

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Anders Ygemans anförande vid Civilförsvarsförbundets årsstämma

Publicerad 20 oktober 2015 Uppdaterad 20 oktober 2015

Civilförsvarsförbundets årsstämma, 10 oktober 2015
Det talade ordet gäller.

Ert arbete för att skapa säkrare och tryggare liv är påtagligt.

Ni ger verktygen för den enskilda att klara en kris i 72 timmar.

Ni är en viktig del av svensk krishanteringsförmåga. Genom frivilliga Resursgruppen förstärker ni kommunernas arbete.

Det märks inte minst i den aktuella flyktingsituationen. Hur ni i lokalföreningar, på flera håll i landet, har engagerat er i flyktingmottagandet.

Hur ni i Stockholm, har bidragit till samordning och koordinering av frivilligresurser och myndigheter.

Civilförsvarsförbundet är ett konkret bevis på att en stark krishanteringsförmåga byggs underifrån.

Genom kunskap och organisering.

Tack för ert arbete under det gångna året!

Civilförsvarsförbundet har 78 år på nacken. Ni bildades i samma era som: Pluto upptäcktes. Pilsnerfilmen blev populär. Och svenskarna fick två veckor lagstadgad semester.

Samhället har minst sagt förändrats en hel del sedan 1930-talet.

Men behovet av ert arbete är kanske viktigare nu, än någonsin.

Klimatförändringarna är inte en framtidsfråga. De sker nu. Och översvämningar, bränder och stormar riskerar samhällets funktionalitet.

Attentaten i Bryssel, Paris och Köpenhamn är fasansfulla exempel på hotet mot allas trygghet.

Det utmanar såväl vår demokrati som vår praktiska beredskap.

Men vi lever också i en spännande tid.

Den populära TV-serien The Walking Dead handlar om en zombieepidemi som slagit USA i spillror.

Lyssnarna röstade inte fram en rikskändis som värd till Sommar i P1.

Det blev zombiexperten Herman Geijer. Han inledde sitt program med nyheten att ett aggressivt virus slagit ut stora delar av Göteborg.

Ni kan vara lugna – nyheten var givetvis falsk.

Häftig action har fått ge plats åt TV-spel som handlar om undergångsscenarier.

Nu frågar ni er vad TV-program, lyssnarnas val i P1 och datorspel om jordens undergång har med krisberedskap att göra?

Mitt svar är: mycket.

För om det är någonting som populärkulturen är bra på, så är det att skildra samtiden.

Geijers ABF-kurser lockar hundratals deltagare från hela landet.

Preppers – det nya ordet för överlevnadsexperter, har blivit en egen subkultur.

Och se bara på er egen organisation.

Efter flera års dalande medlemssiffror ökade ni under förra året med 500 medlemmar.

Antingen kan man reducera denna renässans till TV-spelens värld.

Eller så kan man se den i ett bredare perspektiv.

I ljuset av dagens sårbarhet blir säkerhet viktigare än någonsin.

Trygghet blir centralt.

Det är en medvetenhet att ta fasta på.

För om svensk krisberedskap ska fungera måste såväl enskilda, frivilligrörelsen och politiken vara med.

En orolig omvärld kräver åtgärder.

I den försvarspolitiska inriktningspropositionen beslutade regeringen därför att formerna för frivilligheten ska förbättras.

Planeringen för det civila försvaret ska återupptas. Frivilligas uppgifter och ansvarsområden ska förtydligas.

Så ser vi till att stärka svensk frivillighet!

Civilförsvarsförbundsmedlemmar,

Ett förändrat klimat innebär mer extremt väder. Det ökar risker för störningar i verksamheter. Och det kan betyda allvarliga störningar för samhället.

Därför ökar regeringen nu investeringarna mot jordskred och naturolyckor med 200 miljoner kronor.

Hur ser beredskapen ut när journalsystem ligger nere och operationen måste slutföras?

Vad händer när Apotekens receptsystem havererar?

Vad gör vi om våra myndigheter och banker inte kan betala ut viktiga ersättningar?

I en digitaliserad värld kan man inte tala om ”när angreppet kommer”.

Avancerade angrepp mot IT-system sker hela tiden.

Därför ska Sverige, precis som t.ex. Frankrike och Tyskland, införa en obligatorisk it-incidentrapportering.

Digitaliseringen innebär också möjligheter. Och de ska användas.

De tekniska verktygen för kommunikation i ett krisläge är enorma.

Därför arbetar Regeringen nu för att boende och berörda ska få ett viktigt meddelande till allmänheten via sms.

Det är en politik som ökar IT-säkerheten – och samtidigt – nyttjar de tekniska vinsterna!

Jag vet att ni under helgen kommer tala om terrorism, om er roll och möjligheter att förebygga radikaliserings och bidra till ökat skydd vid terrorhandlingar.

För fem år sedan parkerade Tamour Abdulwahab sin vita Audi 80 på Olof Palmes gata i centrala Stockholm.

Han satte eld på en gasbehållare. Tanken var att elden skulle dra till sig räddningspersonal och åskådare och att få den bomb som fanns i bilen att detonera. Människor skulle sedan fly för sina liv och mötas av bombmannen och hans nio bombkapslar.

Turligt nog lyckades han inte spränga något annat än sin bil och sin egen mage med den enda av de nio bombkapslarna som han lyckas, men Tamour Abdulwahab blev ändå Skandinaviens första självmordsbombare.

Efter det har vi haft Breivik i Norge, attentaten i Köpenhamn och Paris

Attentaten i vårt närområde är bara några och skrämmande exempel på den

extremism som hotar vårt samhälle.

Vi går nu fram med lagstiftning som kriminaliserar rekrytering, organisering och finansiering av terrorverksamhet.

Den nya strategin mot terrorism innehåller konkreta åtgärder för att förebygga, förhindra och försvåra terrorism.

På punkt efter punkt flyttar samhället nu fram positionerna.

Frivilligrörelsen och religiösa samfund. Myndigheter och kommuner. Civilsamhället och politiker.

Tack för att ni tar ert ansvar, tack för att ni bidrar!

Både mitt och ert uppdrag handlar i grunden om trygghet.

Jag är övertygad om att trygga människor tror på framtiden. Att trygga människor känner makt över sitt livsöde Att trygga människor vill vara en del av det gemensamma samhällsbygget.

Det är helt enkelt en förutsättning för ett samhälle som håller ihop.

Så Civilförsvarsförbundet, låt oss tillsammans arbeta för att öka tryggheten för alla!

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal vid polisstudenternas avslutning

Publicerad 10 juni 2015 Uppdaterad 10 juni 2015

Blå hallen, Stockholm

Polisstudenter, på promenaden mellan Rosenbad och Blå Hallen rullar det i dag flera studentflak. Tusentals studenter festar under parollen ”Den ljusnande framtid är vår”.

Risken finns att ni i framtiden kommer behöva hantera några av dem som dansar på flaken. Men framför allt hoppas jag att ni känner att den ljusnande framtiden är er. För i dag är det sista gången ni kommer att kallas för polisstudenter. Från och med i dag är ni poliser.

Ni ser stolta ut. Jag hoppas ni är stolta. Men hur stolta ni än är, kan jag lova er en sak. Ni lyssnar just nu på den stoltaste personen i Blå Hallen.

Jag talar för den första kullen av poliser som startar yrkeslivet i den nya Polismyndigheten. Jag talar framför de bäst utbildade poliserna i Sveriges historia. När jag ser ut över er, de poliser som nu ska skapa trygghet och ordning för Sveriges medborgare, fylls mitt hjärta utav stolthet.

Som inrikesminister är jag ansvarig för alla frågor som rör ordning, säkerhet och krisberedskap. Brottsförebyggande rådet genomför varje år en nationell trygghetsundersökning.

Allt färre känner oro för att utsättas för brott. Tryggheten i samhället ökar. Förtroendet för polisen ökar. Men det finns också statistik som oroar.

Vi ser, precis som i samhället i stort, en ökad polarisering. Mellan människor. Mellan grupper. Mellan stadsdelar. Gapet mellan de som känner sig trygga och de som känner att tryggheten saknas, den ökar. Polariseringsen är farlig. När samhället klyvs i två skapas segregation och misstro. När livschanserna är ojämlika ökar riskerna för brott och kriminalitet.

Trygghet kan inte vara ett privilegium för ett fåtal. Det är en förutsättning för ett samhälle som håller ihop.

Ni här inne, är den yttersta garanten för att skydda demokratin och säkerhetsställa respekten för alla människors lika värde och rättigheter. Det är ett stort och ett svårt uppdrag.

Ni är strax en del av den nya Polismyndigheten. Det är den största förändringen av polisen i modern tid. Det är en polis som arbetar nära medborgarna. Bekämpar brottsligheten och ökar tryggheten. Det är viktiga signaler i en orolig tid.

Att vara polis är ett yrke som kommer ställa er inför väldigt olika utmaningar. Men grunduppgiften är densamma: Där människor är som svagast behöver polisen vara som starkast.

Nu är det på er det beror, och jag är övertygad om att ni kommer klara den uppgiften galant. Den ljusnande framtiden är er.

Tack för ordet!

Regeringskansliet

Tal från Justitiedepartementet

Tal till Säkerhetspolisen

Publicerad 23 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Säkerhetspolisen 23 januari 2015 Det talade ordet gäller.

100 år som en del av polisen, 23 dagar som egen myndighet.

Den senaste veckan har jag träffat Anders Thornberg fem gånger. Hade jag vetat det är jag inte säker på att jag låtit säkerhetspolisen bli en egen myndighet.

Apropå Anders, ingen ska säga att jag har något emot namnet Anders, men under dagen har jag fått frågan varför kompetensen är så koncentrerad till namnet att det finns fler Anders än kvinnor i SÄPOs ledningsgrupp. Så låt oss hoppas att vi inte behöver vänta 100 år till på att SÄPOs ledningsgrupp är representativ för medarbetarna.

* * *

Säkerhetspolisen skyddar demokratin, skyddar oss som individer och som samhälle. Säkerhetspolisen är därmed den yttersta garanten för ett fritt och demokratiskt samhälle. Det kan vara värt att påminna sig när debatten om övervakningssamhälle massövervakning och integritet går som högst.

Men det kan också vara värt att påminna sig det när debatten om vilka åtgärder vi ska vidta mot terrorismen går som högst.

Varje åtgärd vi vidtar, vidtar vi för att skydda det öppna, fria och demokratiska samhället. Om de medel och åtgärder vi skulle använda oss av mot terrorismen skulle begränsa demokratin, skulle begränsa friheten, skulle begränsa öppenheten, då har vi låtit terroristerna vinna en liten delseger. Och istället för att göra samhället starkare har vi gjort samhället svagare.

Ska en säkerhetstjänst kunna fungera i ett demokratiskt samhälle måste den

ha folkets förtroende. Det öppna demokratiska samhället är i själva verket en av grundstenarna för att bekämpa terrorismen.

* * *

För två veckor sen promenerade jag med miljoner andra från Place de la Republique i Paris. Vi promenerade för yttrandefrihet, mot terrorismen, det var en fantastisk upplevelse.

Men samtidigt som miljoner människor uttrycker sin avsky mot terrorn, försöker mörka krafter på båda sidor göra kampen mot terrorismen till ett religionskrig. Till en kamp mellan civilisationer.

De lånar, Samuel P. Huntingtons ord, "Clash of the civilizations", Kampen mellan civilisationerna. Men det här är inte en kamp mellan civilisationer. Det är en kamp om civilisationen.

Hur kan vi blanda ihop våldsverkande extremister och terrorister med den världsreligion som samlar en femtedel av jordens befolkning?

Kanske för att journalisterna när de ska intervjua en muslim hellre går till en moské än till ett kafé? Kanske för att vi aldrig får se de positiva bidragen och att muslimer inte får vara muslimer i positiva sammanhang. Oavsett om det är Zinedine Zidane som tar hem VM-bucklan i fotboll till Frankrike eller Malala Yousafzai som tar hem Nobels fredspris.

I Sverige är religionsfriheten grundlagsfäst sedan mycket länge. Vi ska skydda alla medborgare, oavsett om de är judar, muslimer, ateister eller kristna. Ingenting är mer osvenskt än att se ner på en annan människa på grund av dennes religion eller hudfärg.

* * *

Vi måste orka tänka tanken att attentat även kan drabba oss i Sverige. Jag vet att ni gör det, ni vet att det hände på Bryggargatan i Stockholm, ni vet att det hände på Utöya i Norge och ni vet att NI lyckades avvärja det hotet mot Jyllandsposten i Köpenhamn.

Jag är stolt över det arbete ni gör för att motverka såväl inhemsk extremism som terrorism. Det växande antalet utländska stridande har krävt tuffa prioriteringar. Jag vet att Säpos alla verksamhetsområden har fått släppa resurser till förmån för bekämpning av terrorism, samtidigt som underrättelsehotet är påtagligt.

Men utvecklingen ställer inte bara krav på säkerhetspolisen, den ställer krav på politiken. Och eftersom jag vet att det inte är några journalister här, och eftersom jag vet att ni inte läcker, tänkte jag passa på att berätta en nyhet för er.

Inom kort tänker regeringen fatta beslut om att inleda arbetet med en ny strategi mot terrorism. Skälet är naturligtvis att samhället har förändrats, att hotet har förändrats och att terroristernas metoder har utvecklats.

Vi ska prioritera de förebyggande insatserna:

Att stödja civilsamhället och trossamfund. Exempel på det viktiga arbetet är bland annat avhopparverksamhet och stömlinje. Att utveckla samordningen mellan kommun, myndigheter och organisationer.

Vi ska ta det växande hotet från de utländska stridande på allvar:

Regeringen vill kriminalisera förberedelse, organisering, träning och finansiering av utländska stridande. Gränskontrollerna vid Schengens yttre gräns ska skärpas. Det är pinsamt att kontrollen är bättre i taxibilar än vid gränsposteringar.

Möjligheten att samla och systematiskt behandla biljettinformation ska stärkas. Det handlar om att se över verktygen som polisen och säkerhetstjänsterna har till sitt förfogande är ändamålsenliga och vid behov föreslå förbättringar.

Ni är de första som får höra detta, och jag hoppas att det ska ge oss det rätta möjligheterna till att möta hotet mot terrorismen. Ni är samhällets yttersta instrument för att skydda demokratin och våra mänskliga fri- och rättigheter.

Nu börjar en ny era, nu ska ni fortsätta ert framgångsrika arbete som självständig myndighet. Jag är övertygad om att det ger de bästa förutsättningarna för att utveckla arbetet för Sveriges trygghet och säkerhet. Återigen, tack för er insats.

Tal från Justitiedepartementet

Tal på Folk och Försvars Rikskonferens 2015

Publicerad 13 januari 2015 Uppdaterad 02 april 2015

Folk och Försvars Rikskonferens 2015 i Sälen 13 januari 2015

För en vecka sedan var mitt tal som jag skulle hålla här i Sälen färdigskrivet och jag har det med mig hit, men tyvärr får det ligga kvar i portföljen. Efter terrordådet i Paris där 17 oskyldiga fick sätta livet till i attacken mot det fria ordet är det omöjligt att inte ägna huvuddelen av mitt tal till att tala om terrorismen och kampen för det öppna samhället.

Jag kommer precis från ministermötet och protestmarschen i Paris. Miljontals människor som inte låtit sig skrämmas till tystnad av terrorn. Det var svårt att hålla tillbaka tårarna inför Parisbornas massiva mänskliga svar på terrorn. Överallt gick människor med den franska republikens fana. Överallt höll de upp plakaten ”Je suis Charlie”, jag är Charlie. Överallt höll de upp plakaten ”Je suis Ahmed”, Jag är Ahmed. Ahmed Merabet den 42-åriga muslimska polisen som gav sitt liv för att skydda Charlie Hebdos rätt att driva med just muslimer. Kallblodigt avrättat på gatan utanför redaktionen.

Efter dådet i Paris har flera moskéer eldhärjats i Frankrike. I Sverige brann tre moskéer i julhelgen och under det senaste året har ungefär en moské i månaden utsatts för attentat. Även andra religiösa byggnader i Sverige har angripits. Mörka krafter på båda sidor försöker för sitt liv göra kampen mot terrorismen till ett religionskrig. Till en kamp mellan civilisationer. De lånar, helt felaktigt skulle jag vilja säga, Samuel P. Huntingtons ord, ”Clash of the civilizations” - Kampen mellan civilisationerna. Det är givetvis en störande och helt felaktig bild. Hur kan vi blanda ihop våldsverkande extremister och terrorister med den världsreligion som samlar en femtedel av jordens befolkning. Kanske för att vi låter extremisterna ta så stor plats i det

offentliga rummet? Kanske för att journalisterna när de ska intervjua en muslim hellre går till en moské än till ett kafé? Kanske för att vi aldrig får se de positiva bidragen och att muslimer inte får vara muslimer i positiva sammanhang. Oavsett om det är Zinedine Zidane som tar hem VM-bucklan i fotboll till Frankrike eller Malala Yousafzai som tar hem Nobels fredspris.

I Sverige är religionsfriheten grundlagsfäst sedan mycket länge. Vi ska skydda alla medborgare, oavsett om de är judar, muslimer, ateister eller kristna. Ingenting är mer osvenskt än att se ner på en annan människa på grund av dennes religion eller religionsuppfattning. Men talet om terrorkrig eller kriget mot terrorn är fel av en helt annan orsak. Det är inget krig. Det är inte två arméer som står mot varandra. Bröderna i Paris var inga krigare, de mördade obehäpnade journalister, tecknare och poliser på en redaktion. Mehdi, som dödade fyra oskyldiga museibesökare på ett judiskt museum i Belgien, var ingen krigare. Breivik i Norge var ingen krigare. Han mördade värlösa tonåringar på ett sommarläger på Utöya. Det är inga krigare, vi ska inte bekräfta deras sjuka världsbild, vi ska säga som det är. De är fega mördare och ingenting annat.

Det här är ingen kamp mellan civilisationer, det är en kamp om civilisationen. Om möjligheten att leva i fred, frihet och trygghet. Och möjligheten att fritt uttrycka sin åsikt om alla de värden som de terroristerna och de fega mördarna hotar.

Det är omöjligt att inte prata om de här dåden och samtidigt ställa sig frågan – och jag vet att många gör det – kan det hända i Sverige? Det är en fruktansvärd tanke. Men det har hänt i Belgien på det judiska museet, det har hänt i Frankrike på Charlie Hebdo. Det har hänt i Norge med Breivik. Svensk säkerhetstjänst och polis har avvärjt flera konkreta hot, bland annat det i Danmark mot Jyllandsposten 2010 som var planerad att vara en motsvarande attack som den mot Charlie Hebdo. Vi måste orka tänka tanken på att det skulle kunna hända i Sverige och vi måste vidta de nödvändiga åtgärderna för att skydda oss. Det är otroligt svårt att skydda sig mot en gärningsman som är beredd att offra sitt eget liv för att skada andra. Vi kan inte skydda oss mot allt men vi kan göra allt vi kan för att skydda oss. Grunden är naturligtvis de säkerhetspolitiska mål som har antagits av riksdag och regering. Värna befolkningens liv och hälsa. Värna samhällets funktionalitet. Värna våra grundläggande fri- och rättigheter. Som inrikesminister har jag ansvar för alla frågor som rör ordning, säkerhet och krisberedskap. Kärnan i modern krishantering är samverkan mellan myndigheter, frivilligorganisationer och företag.

På regeringskansliet har det arbetet förstärkts när krishanteringen nu samlas på Justitiedepartementet. Regeringen vill utveckla arbetet med krisberedskapen till att även gälla det civila försvaret. Krisberedskapen ska ge en grundläggande förmåga att genom den civila försvarsverksamheten även hantera en krigssituation. Syftet är att värna civilbefolkningen, säkerställa de viktigaste samhällsfunktionerna och bidra med stöd till försvarsmaktens förmåga.

Jag tänkte strax beskriva vilka åtgärder vi gör och planerar att vidta i kampen mot terrorismen. Men innan dess tänkte jag göra en viktig distinktion. Varje åtgärd vi vidtar, vidtar vi för att skydda det öppna, fria och demokratiska samhället. Om de medel och åtgärder vi skulle använda oss av mot terrorismen skulle begränsa demokratin, skulle begränsa friheten, skulle begränsa öppenheten, då har vi låtit terroristerna vinna en liten delseger. Och istället för att göra samhället starkare har vi gjort samhället svagare. Bara ett öppet och fritt samhälle kan mobilisera den kraft som de miljoner människor som manifesterade på Paris gator utgjorde. Ska en säkerhetstjänst kunna fungera i ett demokratiskt samhälle måste den ha folkets förtroende. Det öppna demokratiska samhället är i själva verket en av grundstenarna för att bekämpa terrorismen.

Det är egentligen samma slutsats rakt genom historien. Från den tredje franska republikens *égalité, fraternité och liberté* – Jämlikhet, broderskap, frihet – fram till Stefan Löfvens och det svenska löftet, Sverige ska vara öppet, demokratiskt och solidariskt.

Det finns som jag nämnde tidigare en förhöjd hotbild mot Sverige. Över 300 människor befaras ha lämnat Sverige för att kriga i Syrien, Irak och Ukraina. De riskerar att bygga upp förmåga och vilja att begå terrorhandlingar i Sverige. Strategier mot dessa berör tre huvudområden: Förebyggande insatser, kartläggande insatser och straffande insatser.

De förebyggande åtgärderna, ska sägas, sorteras under Kulturdepartementet och Alice Bah Kuhnke och den föregående regeringen har genom den förre demokratiministern Birgitta Ohlsson tillsatt Mona Sahlin som samordnare mot våldsbejakande extremism. Den samordnaren har nu fått ytterligare ekonomiska och personella resurser. Syftet med det arbetet är att kunna göra informationsinsatser för att sprida kunskap mot den våldsbejakande extremismen. Det handlar om stöd till anhöriga, till exempel en hotline dit du ska kunna ringa för att få stöd. Det handlar också om konkret stöd för avhoppare. I det förebyggande arbetet ska också nämnas de samtal som säkerhetspolisen för med de som har återvänder till Sverige. Samtliga som vi

vet som har återvänt har fått sådana samtal. Men det handlar också om kontroll och kartläggning, något som kanske är mer känsligt och mer diskuterat. Det handlar om de hemliga tvångsmedel som riksdagen beslutade om innan jul att permanenta så att vi kan hålla koll på dem som utgör ett hot mot Sverige och det svenska samhället. Det handlar om, vilket vi diskuterade på det ministermöte som jag deltog i nyligen i Paris, om utbyte av underrättelseinformation mellan stater och mellan säkerhetstjänster. Så att vi kan ha bättre koll på de individer som utgör ett hot mot vårt samhälle och ha bättre koll på den eventuella planeringen av attentat. Det handlar om det system i EU för lagring av biljettinformation vid resande, det så kallade PNR-systemet. Det är helt enkelt ett verktyg för att kunna kartlägga rese-mönster för att hindra folk från att resa och underlätta för att kunna lagföra de som rest för att begå terrorhandlingar.

Det tredje benet i strategin är att kriminalisera terrorresor. Den 18 december förra året beslutade regeringen att snabbutreda detta för att få fram en lagstiftning för att kriminalisera terrorkrigsresor. Det handlar om förberedelse, organisering, träning, rekrytering och finansiering av terrorkrigsresor som ska kriminaliseras. Jag nämnde att utredningen tillsattes innan jul, målet är att ha en utredning klar i juni och lagstiftning framme i år. Den lagstiftningen gör det också möjligt att vid skälig misstanke utfärda ett utreseförbud och ge möjlighet för polisen att omhänderta passet när det finns skälig grund för att du ska resa iväg för att organisera, träna eller rekrytera för terrorkrigsresor. På så sätt kan vi i utredningsfasen hindra att människor åker iväg för att träna och organisera dessa handlingar. Lagstiftning gör det också möjligt att lagföra dem när och om de återvänder till Sverige, för att på så sätt minska hotet mot det svenska samhället.

Konferensdeltagare. Jag vill avsluta där jag började. Samma slagord som ekade på Paris gator och samma tydliga besked till terroristerna. Vi är inte rädda, vi tänker inte låta oss tystas, vi tänker vidta de åtgärder som krävs för att skydda demokratin och välfärden. Egalité. Fraternité. Liberté. Je suis Charlie, je suis Ahmed, vi ska ta kampen mot terroristerna.